Nr 26 Warszawa, dnia 27 lipca 1949 r.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

168. Okólnik z dnia 7 lipca 1949 r.

w sprawie zwolnienia uczestników funduszu A — S.F.O. od obowiązku składania odpisów deklaracyj na zaliczkę miesięczną podatku dochodowego.

W myśl art. 27 ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o obowiązku społecznego oszczędzania (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 74 i Nr 52, poz. 415) uczestnicy funduszu A—S.F.O. obowiązani są przy wpłacie składek oszczędnościowych dołączać odpisy deklaracyj na zaliczki miesięczne podatku dochodowego.

Wobec tego, że czynności związane z wymiarem i poborem składek na fundusz A — S.F.O. przeprowadzają urzędy skarbowe i rewizyjne łącznie z wymiarem podatku dodochodowego, poleca się wymienionym urzędom zaniechanie przyjmowania odpisów deklaracyj na wspomnianą zaliczkę na podatek dochodowy — jako zbędnych.

Dyrektor Departamentu
K. Żyła

(Znak Min. Sk. D. II. 8290/9/49).

169. Okólnik z dnia 8 lipca 1949 r.

w sprawie uchylenia okólnika z dnia 1 sierpnia 1947 r. L. D. V. 6949/1/47 w sprawie księgowania ceny zakupu towarów importowanych.

Ministerstwo Skarbu uchyla okólnik z dnia 1 sierpnia 1947 r. L. D. V. 6949/1/47 w sprawie księgowania ceny zakupu towarów importowanych, ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr 21, poz. 269.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wobec uchylenia tego okólnika za cenę zakupu towarów, przywiezionych z zagranicy, uważać należy zarówno ocenę zakupu wyrażoną w walucie zagranicznej, przeliczoną wg. stawek przeliczeniowych Narodowego Banku Polskiego z dnia pokrycia faktury, jak i wszelkiego rodzaju należności i koszty związane z uzyskaniem pozwolenia na przywóz.

Podsekretarz Stanu
Prof. dr Leon Kurowski

(Znak Min. Sk. D. V. 11907/1/49).

170. Okólnik z dnia 9 lipca 1949 r.

w sprawie opodatkowania ekstraktu piwnego.

W myśl art. 8 ust. 2 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 52. poz. 413) ekstraktem piwnym jest produkt zawierający podstawowe surowce służące do wyrobu piwa lub namiastki tych surowców, a nadający się do wyrobu piwa lub jego namiastki, w drodze rozcieńczenia, przyrządzenia lub innych prostych zabiegów.

Podstawowym surowcem, służącym do wyrobu piwa jest słód i chmiel. Jeżeli zatem produkt zawiera te surowce lub ich namiastki, jak np. cukier, paloną cykorię lub buraki, ciała zawierające substancje gorzkie lub aromatyczne itp. należy go w rozumieniu powyższych przepisów uważać za ekstrakt piwny.

Za ekstrakt piwny należy uważać również produkt zawierający tylko słód lub jego namiastkę, o ile opakowanie tego produktu zawiera pouczenie dla nabywcy, że celem otrzymania gotowego napoju ma dodać między innymi określone ilości chmielu lub jego namiastek, a także ewentualnie cukru oraz drożdży.

Od obrotów osiągniętych ze sprzedaży lub wymiany ekstraktu piwnego, stawka podatku wynosi w myśl art. 8 ust. 1 pkt 6 powołanego dekretu — 22% ceny.

Ministerstwo Skarbu przypomina, że w myśl art. 6 ust. 2 Prawa akcyzowego do ekstraktów piwnych mają zastosowanie przepisy części ogólnej oraz odpowiednie przepisy części szczegółowej Prawa akcyzowego, a w szczególności art. 55 i 62 ust. 1 tegoż Prawa, które to przepisy stosuje się odpowiednio w myśl § 2 pkt 1) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 grudnia 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 487).

Ponieważ według posiadanych informacji na rynku znajdują się większe ilości produktów posiadających w myśl obecnie obowiązujących przepisów wszelkie cechy ekstraktu piwnego, należy przeprowadzić szczegółową kontrolę wytwórni tych ekstraktów celem stwierdzenia czy dopełniły one warunków przewidzianych przepisami Prawa akcyzowego oraz czy od obrotu tymi produktami uiszczają podatek według stawki określonej w art. 8 dekretu o podatku obrotowym.

Dyrektor Departamentu
Inż. T. Sibera

(Znak Min. Sk. Nr D. VI. 5763/3/49).

171. Okólnik z dnia 11 lipca 1949 r.

w sprawie wyjaśnienia wątpliwości nasuwających się przy interpretacji niektórych przepisów ustawy o podatku od wynagrodzeń oraz rozporządzenia Ministra Skarbu w sprawie wykonania tej ustawy.

Wobec wątpliwości nasuwających się przy interpretacji niektórych przepisów ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 41), nazywanej w okólniku „ustawą", oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 marca 1949 r. w sprawie wykonania ustawy o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 98), nazywanego w okólniku „rozporządzeniem" — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

I. do art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy i § 7 ust. 1 rozporządzenia.

Jednym z warunków opodatkowania podatkiem od wynagrodzeń otrzymanych przez osoby, które zobowiązały się do wykonania dzieła (umowa o dzieło) lub wykonania określonej czynności dla dającego zlecenie (umowa zlecenia) (art. 4 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 pkt 2 ustawy), jest według § 7 ust. 1 rozporządzenia, aby tego typu umowy były wykonywane **„nie w ramach przedsiębiorstwa"**.

Intencją tego przepisu jest, aby objąć podatkiem od wynagrodzeń wynagrodzenia tych osób, których sposób uzyskiwania przychodów nie powoduje obowiązku uzyskania karty rejestracyjnej (art. 22 ust. 1 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 413). Z tego założenia wynika, iż intencją ustawodawcy było, aby wynagrodzenia osoby, na której ciąży obowiązek uzyskania karty rejestracyjnej w myśl art. 26 dekretu pod. obr., nie były objęte podatkiem od wynagrodzeń. W szczególności dotyczy to także zajęć zawodowych, wymienionych w art. 26 pkt 5 dekretu pod. obr. oraz zatrudnień o celach zarobkowych podpadających pod przepis art. 26 pkt 6 tegoż dekretu.

Przykład I.

Architekt zatrudniony na podstawie umowy o pracę w przedsiębiorstwie państwowym wyodrębnionym np. w „Biurze architektoniczno-projekcyjnym" wykonuje ponad to zajęcie zarobkowe architekta nieodpowiadające przepisom § 7 rozporządzenia. Wykonując to zajęcie, architekt ten zawarł umowę o dzieło w przedmiocie wykonania planów ze Społecznym Przedsiębiorstwem Budowlanym. Wynagrodzenie otrzymane ze Społecznego Przedsiębiorstwa Budowlanego nie podlega podatkowi od wynagrodzeń, lecz podatkowi obrotowemu i podatkowi dochodowemu, ponieważ umowa jest wykonana w ramach „zajęcia zawodowego" architekta.

Przykład II.

Adwokat, wykonujący wolną praktykę zatrudniony jest równocześnie w charakterze radcy prawnego w ramach umowy o pracę w Ministerstwie Przemysłu Rolnego i Spożywczego. Adwokat ten zawarł umowę zlecenia w przedmiocie zastępstwa przed sądem w konkretnej sprawie z przedsiębiorstwem państwowym np. Państwową Centralą Handlową. Wynagrodzenie adwokata otrzymane z Państwowej Centrali Handlowej nie podlega podatkowi od wynagrodzeń, lecz podatkowi obrotowemu i dochodowemu, ponieważ adwokat wykonując powyższą umowę w ramach prowadzonej kancelarii adwokackiej, ma obowiązek uzyskania karty rejestracyjnej.

Przykład III.

Architekt, zatrudniony na podstawie umowy o pracę np. w Wojskowym Przedsiębiorstwie Budowlanym, nie prowadzi zajęcia zarobkowego, zawarł jednak cały szereg odrębnych umów o dzieło z różnymi przedsiębiorstwami państwowymi. Umowy te odpowiadają przepisom § 7 rozporządzenia. Wynagrodzenia z umów o dzieło podlegają podatkowi od wynagrodzeń. Ponieważ architekt nie prowadzi ponad to zajęcia zarobkowego, które by nie odpowiadało przepisom § 7 rozporządzenia, nie ciąży na nim obowiązek uzyskania karty rejestracyjnej.

II. do art. 4 ust. 2 ustawy, § 10 ust. 1 pkt 1), 2) i 4) lit. c) i d) rozporządzenia.

Wynagrodzenia za opracowanie do druku wykładów i odczytów należy traktować jako wynagrodzenia z działalności i twórczości literackiej lub publicystycznej, podpadające pod przepis § 10 ust. 1 pkt 4 lit. c) rozporządzenia.

Wynagrodzenia za pogadanki i wykłady wygłaszane przed mikrofonem Polskiego Radia należy traktować jako wynagrodzenia z działalności podpadającej pod przepis § 10 ust. 1 pkt 4) lit. d), a nie lit. c) rozporządzenia.

Jeżeli przedmiotem działalności nie wynikającej ze stosunku służbowego lub z umowy o pracę jest oprócz przeprowadzenia wykładów również przeprowadzenie egzaminów, wówczas taksy egzaminacyjne należy uważać za część składową wynagrodzenia z działalności oświatowej i opodatkować łącznie z wynagrodzeniem za wykłady według zasad art. 4 ust. 2 ustawy i § 10 ust. 1 pkt 2) rozporządzenia.

Honoraria profesorów szkół wyższych za oceny prac magisterskich, doktorskich i habilitacyjnych (art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39) należy traktować jako wynagrodzenia z działalności naukowej (za prace naukowe) w rozumieniu art. 4 ust. 2 ustawy oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia.

III. do art. 5 ust. 1 pkt 13 ustawy i § 18 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia.

W myśl art. 5 ust. 1 pkt 13 ustawy wolne są od podatku od wynagrodzeń nagrody wypłacane z funduszów Państwa. W myśl § 18 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia wolne są od podatku wypłacane z funduszów Państwa (z Cz. 11 Dz. I § 21 budżetu Państwa) nagrody za wykrycie przestępstw objętych prawem karnym skarbowym, wypłacane w myśl art. 309 dekretu z dnia 11 kwietnia 1947 r. Prawo Karne Skarbowe (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 32, poz. 140, Nr 73, poz. 468 i z 1948 r. Nr 18, poz. 123). Obojętną jest rzeczą kto nagrodę otrzymuje. Ze zwolnienia zatem korzystają zarówno nagrody wypłacane pracownikom, którzy wykryli lub przyczynili się do wykrycia występku skarbowego, jak i wszystkim innym osobom.

IV. do art. 9 ust. 7 ustawy.

Wynagrodzenie pracowników nauki za nadliczbowe godziny ponad normalny wymiar godzin (godziny zlecone i tzw. godziny kontraktowe) należy traktować analogicznie jak wynagrodzenia za tego rodzaju godziny nadliczbowe nauczycieli i opodatkowywać oddzielnie w myśl przepisów § 2 ust. 1 pkt 4 lit. b) zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 maja 1949 r. w sprawie częściowego lub całkowitego zwolnienia niektórych wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr A — 34, poz. 496).

V. do art. 13 ust. 3 ustawy i § 50 rozporządzenia.

Jednym z warunków przyznania zniżki rodzinnej z art. 13 ust. 1 ustawy jest, aby wynagrodzenie podatnika nie przekroczyło górnych granic wynagrodzenia w zależności od okresów wypłaty określonych w art. 13 ust. 3 lub w § 50 rozporządzenia.

Miarodajne tu jest wynagrodzenie należne za dany okres wypłaty, a nie wynagrodzenie faktycznie wypłacone w danym okresie wypłaty.

Art. 13 ustawy uzależnia przyznanie zniżki rodzinnej od okoliczności, aby należne (a nie wypłacone) wynagrodzenie za dany okres wypłaty nie przekraczało powołanych wyżej górnych granic wynagrodzeń w zależności od właściwego okresu wypłaty (miesięcznego, tygodniowego, dziennego itd.). Zasada ta ma zastosowanie również wówczas, gdy w danym okresie wypłaty następuje częściowa wypłata wynagrodzenia; gdzie o przyznaniu zniżki rodzinnej decyduje nie częściowo wypłacone lecz należne wynagrodzenie oraz gdy w danym okresie wypłaty następuje obok wypłaty bieżącego wynagrodzenia również wypłata reszty zaległego wynagrodzenia (wyrównanie), gdzie o przyznaniu zniżki rodzinnej decyduje należne wynagrodzenie za bieżący okres wypłaty, a nie łączna suma otrzymanych wynagrodzeń w okresie wypłaty, miarodajna w myśl art. 9 ust. 1 ustawy do obliczenia podatku. Zniżkę rodzinną oblicza się od podatku obliczonego w myśl zasad art. 9 ust. 1 — 7 ustawy.

Przy wynagrodzeniach wypłacanych za okresy przeszłe i przyszłe (art. 9 ust. 3 ustawy) dla celów przyznania zniżki rodzinnej decydujące jest należne wynagrodzenie za poszczególny okres wypłaty.

W przypadku powtarzających się wynagrodzń w ciągu danego okresu wypłaty (§ 32 rozporządzenia) o przyznaniu zniżki rodzinnej decyduje należna suma wynagrodzenia przy pierwszej wypłacie, a przy dalszych wypłatach w tym okresie suma należnego wynagrodzenia od początku okresu.

Przykład I.

Pracownik otrzymujący wynagrodzenie 25.000 zł miesięcznie, żonaty, mający na utrzymaniu czworo dzieci, nie będący podatnikiem podatku dochodowego w okresie wypłaty oraz nie otrzymujący od innego płatnika wynagrodzeń, otrzymuje na poczet wynagrodzenia w miesiącu marcu 15.000 zł, w miesiącu zaś kwietniu wynagrodzenie za miesiąc kwiecień 25.000 zł oraz resztę zaległego wynagrodzenia za marzec w kwocie 10.000 zł, razem w kwietniu 35.000 zł. Podatnik ten korzysta tak w miesiącu marcu, jak w miesiącu kwietniu ze zniżki rodzinnej mimo, że wypłacona kwota wynagrodzenia w kwietniu przekroczyła 30.000 zł.

Obliczenie podatku:

I. Za miesiąc marzec:

1. od wynagrodzenia 15.000 zł podatek według skali z art. 10 ust. 1 lit. A ustawy — 1%	150 zł
2. zniżka rodzinna z art. 13 ustawy przysługuje, gdyż wynagrodzenie należne za miesięczny okres wypłaty (25.000 zł) nie przekroczyło górnej granicy wynagrodzenia korzystającego ze zniżki przy okresie wypłaty miesięcznej tj. 30.000 zł; wynosi ona 25%, tj.	37.50 zł
pozostaje po potrąceniu zniżki rodzinnej	112.50 zł
po zaokrągleniu	112.— zł

II. Za miesiąc kwiecień:

1. od wynagrodzenia (10.000 zł +25.000 zł) 35.000 zł podatek według skali z art. 10 ust. 1 lit. A ustawy — 11% . . .	3.850.— zł
2. zniżka rodzinna z art. 13 ustawy przysługuje, bowiem wynagrodzenie należne za okres wypłaty kwiecień (25.000.—zł) nie przekroczyło górnej granicy wynagrodzenia korzystającego ze zniżki przy okresie wypłaty miesięcznym tj. 30.000 zł; wynosi ona 25%, tj.	962.50 zł
pozostaje po potrąceniu zniżki . . .	2.887.50 zł
po zaokrągleniu	2.887.— zł

Przykład II.

Pracownik otrzymuje wynagrodzenie 40.000 zł miesięcznie, żonaty, mający na utrzymaniu pięcioro dzieci, nie będący podatnikiem podatku dochodowego w okresie wypłaty oraz nie otrzymujący od innego płatnika wynagrodzenia, otrzymał w miesiącu marcu 25.000 zł. Tenże pracownik otrzymał w miesiącu kwietniu wynagrodzenie za kwiecień 40.000 zł oraz resztę wynagrodzenia za marzec w kwocie 15.000 zł, razem w kwietniu 55.000 zł. Podatnik ten nie korzysta ze zniżki rodzinnej ani w miesiącu marcu, ani w miesiącu kwietniu, ponieważ kwota należnego wynagrodzena miesięcznego przekroczyła 30.000 zł.

Obliczenie podatku:

I. Za miesiąc marzec:

od wynagrodzenia 25.000 zł podatek według skali z art. 10 ust. 1 lit. A ustawy — 6% . . . 1.500 zł
zniżka rodzinna z art. 13 ustawy nie przysługuje, bowiem należne wynagrodzenie za okres wypłaty — marzec (40.000 zł) przekroczyło górną granicę wynagrodzeń dla okresów wypłaty miesięcznych, korzystających ze zniżki, tj. 30.000 zł.

II. Za miesiąc kwiecień:

od wynagrodzenia wypłaconego w kwietniu 40.000 zł + 15.000 zł) 55.000 zł podatek wynosi 17% — . . . . . . 9.350 zł
zniżka rodzinna nie przysługuje, bowiem należne wynagrodzenie za okres wypłaty kwiecień (40.000 zł) przekroczyło górną granicę wynagrodzeń dla okresu wypłaty miesięcznego, korzystającego ze zniżki, tj. 30.000 zł.

Przykład III.

Pracownik otrzymujący wynagrodzenie miesięczne 30.000 zł, żonaty, mający na utrzymaniu czworo dzieci, niebędący podatnikiem podatku dochodowego, otrzymał w okresie wypłaty — marzec częściową wypłatę wynagrodzenia 25.000 zł.

Obliczenie podatku:

I. Za miesiąc marzec:

od wynagrodzenia 25.000 zł, podatek według skali z art. 10 ust. 1 lit. A ustawy—6% . . . 1.500 zł
zniżka z art. 13 ustawy przysługuje, gdyż należne wynagrodzenie za marzec (30.000 zł) nie przekroczyło przy miesięcznym okresie wypłaty górnej granicy wynagrodzenia, korzystającego ze zniżki przy miesięcznym okresie wypłaty, tj. 30.000 zł;
wynosi ona 25%, tj. . . . . . 375 zł
pozostaje po potrąceniu zniżki . . . 1.125 zł

II. Za miesiąc kwiecień:

w miesiącu kwietniu podwyższono wynagrodzenie z 30.000 zł na 40.000 zł; pracownik otrzymał:
1) wynagrodzenie za kwiecień . . . 40.000 zł
2) oraz resztę wynagrodzenia za marzec z podwyżką — . . . . . 15.000 zł
Razem — 55.000 zł

Ponieważ kwota należnego wynagrodzenia w miesiącu kwietniu przekroczyła 30.000 zł, podatnik nie korzysta w tym okresie wypłaty ze zniżki rodzinnej z art. 13 ustawy.

VI. Do art. 14 ustawy i § 54 rozporządzenia.

Zwyżkę rodzinną stosuje się gdy wynagrodzenie przekracza granice określone w art. 14 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy bądź w § 54 rozporządzenia. Zasady podane pod V mają odpowiednie zastosowanie przy obliczaniu zwyżki rodzinnej.

VII. Do art. 13 ust. 3 ustawy i § 48 rozporządzenia.

Jednym z warunków przyznania zniżki rodzinnej z art. 13 ustawy jest, aby podatnik podatku od wynagrodzeń nie był w okresie wypłaty wynagrodzenia podatnikiem podatku dochodowego.

Za podatnika w podatku dochodowym w okresie wypłaty wynagrodzenia (art. 13 ust. 3 ustawy) uważa się osobę obowiązaną do uiszczenia w danym roku podatkowym miesięcznych zaliczek na podatek dochodowy (art. 6, 7, 16 i 17 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku dochodowym Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 414 oraz §§ 42—45 rozporządzenia Min. Sk. z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie wykonania deekretu o podatku dochodowym (Dz. U R. P. Nr 17, poz. 105). Osobę tę uważa się za podatnika w podatku dochodowym chociażby w poszczególnym okresie miesięcznym nie była obowiązana do uiszczenia zaliczki na podatek dochodowy.

W myśl art. 13 ust. 3 ustawy w przypadku, gdy mąż jest podatnikiem w podatku dochodowym, albo gdy oboje małżonkowie otrzymują wynagrodzenie — żonie zniżka nie przysługuje. Tak samo, gdy żona jest podatnikiem w podatku dochodowym — mężowi zniżka nie przysługuje.

Przykład:

Żona pracownika, otrzymującego wynagrodzenie 30.000 złotych miesięcznie i mającego na utrzymaniu troje dzieci, prowadzi przedsiębiorstwo. Pracownikowi nie przysługuje uprawnienie do zniżek rodzinnych z art. 13 ustawy przez cały rok kalendarzowy.

Podsekretarz Stanu
Prof. dr L. Kurowski

(Znak Min. Sk. D. V. 8210/4/49).

---

172. Okólnik z dnia 16 lipca 1949 r.

w sprawie zarachowywania wpłat za przyjęte na podatek gruntowy ziemiopłody i przekazywania uprawnionym instytucjom równowartości gotówkowej tego podatku pobranego w ziemiopłodach.

W ślad zarządzenia z dnia 7 maja 1949 r. Nr D. III. 3796/7/49 oraz w uzupełnieniu rozesłanej urzędom skarbowym i izbom skarbowym przy piśmie z dnia 23 czerwca 1949 r. Nr D. III. 5566/7/49 instrukcji Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych dla punktów zsypu z dnia 19 maja 1949 r. w zakresie przyjmowania żyta od dłużników Państwowego Funduszu Ziemi oraz Głównego Pełnomocnika Rządowego do spraw podatku gruntowego dla punktów zsypu w zakresie przyjmowania zboża z tytułu podatku gruntowego, wydanej w porozumieniu z Ministerstwem Administracji Publicznej, Centralą Rolniczą Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" oraz Polskimi Zakładami Zbożowymi — Ministerstwo Skarbu ustala następujący tryb postępowania przy zarachowywaniu wpłat za przyjęte na podatek gruntowy ziemiopłody i przekazywanie uprawnionym instytucjom równowartości gotówkowej udziałów tego podatku pobranego w ziemiopłodach.

1) Nadsyłane przez biura spółdzielni w trybie postanowień p. 24 powołanej na wstępie instrukcji raporty dekadowe przychodu zboża na podatek gruntowy urzędy skarbowe poddają sprawdzeniu:

a) czy przypadająca za ziemiopłody kwota należności została obliczona we właściwej wysokości,

b) czy w sumowaniu ilości ziemiopłodów nie popełniono pomyłek,

c) czy kwota należności wyszczególniona w raporcie wpłynęła do urzędu skarbowego.

Przewidzianego w pkt a) sprawdzenia dokonuje się przez dodanie sum wynikających z pomnożenia ilości poszczególnych rodzajów ziemiopłodów przez ustaloną dla nich cenę, płaconą producentowi.

Ustalone obecnie przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego ceny ziemiopłodów, płacone producentowi, wynoszą do odwołania:

L. p.	Województwo	Cena dla producenta za 100 kg			
		żyto	pszenica	jęczmień	owies
		złotych			
1	Warszawskie	2.050	3.300	1.950	1.900
2	Łódzkie	2.050	3.300	1.950	1.900
3	Kieleckie	2.100	3.300	2.000	1.900
4	Lubelskie	2.050	3.200	1.900	1.900
5	Białostockie	2.050	3.300	1.950	1.900
6	Olsztyńskie	2.050	3.300	1.950	1.900
7	Gdańskie	2.050	3.300	1.900	1.900
8	Pomorskie	2.000	3.250	1.900	1.900
9	Szczecińskie	2.050	3.300	1.900	1.900
10	Poznańskie	2.000	3.250	1.900	1.900
11	Wrocławskie	2.000	3.200	1.900	1.900
12	Śląskie	2.050	3.300	1.950	1.900
13	Krakowskie	2.100	3.300	2.000	1.900
14	Rzeszowskie	2.100	3.300	2.000	1.900

Zmiany powyższych cen będą komunikowane urzędom skarbowym przez Głównego Pełnomocnika Rządowego do spraw podatku gruntowego.

O dokonaniu sprawdzenia raportu pracownik czyni na raporcie adnotacje „sprawdzono" i zaopatruje ją datą i swym podpisem.

W razie stwierdzenia przy sprawdzaniu niewłaściwości należy natychmiast wszcząć kroki zmierzające do ich wyjaśnienia.

Po otrzymaniu wszystkich raportów dekadowych z danego miesiąca, urząd skarbowy sporządza na ich podstawie ogólne zestawienie ilości pobranych przez punkty zsypu w ciągu miesiąca ziemiopłodów i należnych od spółdzielni za te ziemiopłody kwot.

2) Przelewane przez spółdzielnie na rachunek urzedu skarbowego kwoty należności za przyjęte przez punkty zsypu z tytułu podatku gruntowego ziemiopłody — urząd skarbowy zapisuje czasowo do sum depozytowych własnych na osobne subkonto p.n. „Wpłaty za ziemiopłody dostarczone na podatek gruntowy".

Przy zarachowywaniu należy sprawdzić czy na kwotę przekazaną został nadesłany raport dekadowy oraz zamieścić na tym raporcie datę wpłaty i poz. dziennika przychodu i rozchodu.

3) Wg rozporządzeń Rady Ministrów w sprawie obowiazku uiszczania przez niektóre kategorie gospodarstw rolnych podatku gruntowego w ziemiopłodach z dnia 9 lipca 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 206) 14 kwietnia 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 169) i 19 lutego 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 67) urzędy skarbowe mają przekazywać uprawnionym instytucjom równowartość gotówkową udziałów podatku gruntowego, pobranego w ziemiopłodach, obliczoną wg cen ustalonych w trybie art. 7 ust. 3 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (a nie w wysokości przekazanych przez spółdzielnie wpłat).

Ponieważ obliczanie tej równowartości jest odmienne dla każdego roku podatkowego, przeto powiatowy pełnomocnik rządowy do spraw podatku gruntowego w przesyłanych urzędowi skarbowemu do dnia 10 każdego miesiąca zestawieniach pobranych z każdej gminy ziemiopłodów za miesiąc ubiegły obowiązany jest podawać podział ilości dostarczonych ziemiopłodów w przeliczeniu na żyto wg lat podatkowych, za które zboże dostarczono.

4) Zestawienia o których mowa w p. 3) urząd skarbowy sprawdza:

a) czy ogólne ilości wykazanych ziemiopłodów odpowiadają ilościom wykazanym w zestawieniu raportów dekadowych (pkt 1).

b) czy przeliczenie poszczególnych rodzajów ziemiopłodów na żyto zostało dokonane wg obowiązujących równoważników zamiennych,

c) czy ilości żyta wykazane wg lat podatkowych zgodne są z ogólną ilością żyta.

Według wydanych przez Głównego Pełnomocnika Rządowego do spraw podatku gruntowego zarządzeń obowiązują obecnie następujące równoważniki zamienne dla 100 kg żyta:

pszenicy — 60 kg,
jęczmienia — 110 kg,
owsa — 110 kg.

Podane równoważniki stosuje się do ziemiopłodów dostarczonych na podatek gruntowy bez względu na rok podatkowy. Zmiany równoważników będą komunikowane urzędom skarbowym przez Głównego Pełnomocnika Rządowego do spraw podatku gruntowego.

Jeżeli w sporządzonym przez powiatowego pełnomocnika rządowego do spraw podatku gruntowego zestawieniu stwierdzone zostaną niezgodności należy zestawienie zwrócić pełnomocnikowi celem bezzwłocznego usunięcia niezgodności.

O dokonaniu sprawdzenia urzędnik czyni na zestawieniu adnotację i podpisuje ją.

5) Na podstawie wzmiankowanych w p. 4) zestawień urzędy skarbowe dokonują obliczenia równowartości ziemiopłodów w gotówce wg cen ustalonych rozporządzeniami Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia:

a) 20. V. 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 232) w stosunku do wpłat ziemiopłodami za 1947 r.,

b) 10. VII. 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 237) — w stosunku do wpłat ziemiopłodami za 1948 r.

i rozporządzeniem Ministra Administracji Publicznej z dnia 15. III. 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 142) — w stosunku do wpłat ziemiopłodami za 1949 r.

Kwoty obliczone tytułem równowartości zboża w gotówce wpisują urzędy skarbowe do zestawienia, w którym następnie dokonują podziału tych kwot między poszczególnych udziałowców. Zestawienie to należy sporządzać wg następującego wzoru:

L. lp.	Gmina	Równowartość zboża w gotówce dostarczonego na podatek gruntowy za rok:				3% na cele specjalne (z kwoty w przedz. 6)	Pozostaje (przedz. 6—7)	Udziały związków samorz. (z kwoty w przedz. 8)			Udziały Skarbu Państwa Samorz. Fund. Wyr. i Zw. Samopomocy Chł. Łącznie z gmin w.—47% m.—3%
		1947	1948	1949	Razem			Gminy miejskie 25% Gminy miejskie 9%	Pow. Związek Samorz 25% z wpływów od gmin miejskich	Wojew. Związek Samorz. 3% z wpływów od gmin miejskich	
		złotych									
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Razem											

6) Podane w p. 5) zestawienie służy urzędowi skarbowemu za podstawę do przekazania uprawnionym instytucjom równowartości gotówkowej udziałów podatku gruntowego pobranego w zbożu. W tym celu urząd sporządza osobne noty kasowe:

a) dla każdej gminy (na kwoty wyszczególnione w przedz. 9),

b) dla powiatowego związku samorządowego (na łączną kwotę z przedz. 10),

c) dla wojew. związku samorządowego (na łączną kwotę w przedz. 11),

d) na kwotę udziałów na rzecz Skarbu Państwa, Samorządowego Funduszu Wyrównawczego i Związku Samopomocy Chłopskiej łącznie z 3% na cele specjalne (suma przedziałek 7 i 12), wyszczególniając w treści noty wysokości wpływów wg poszczególnych gmin tak co do udziałów jak 3% na cele specjalne.

We wszystkich notach należy podać podstawę obliczenia. Nadto w notach na udziały dla gmin należy wyszczególnić ilości dostarczonych w ciągu miesiąca z danej gminy ziemiopłodów, a w notach na udziały powiat. i wojewódzkiego związku samorządowego — wysokości udziału wg poszczególnych gmin.

7) Po wykonaniu określonych wyżej prac urząd skarbowy zapisuje w obrocie bezgotówkowym na podstawie własnej noty kasowej na rozchód sum depozytowych własnych sumę przekazanych przez spółdzielnie kwot z tytułu pobranego w danym miesiącu w ziemiopłodach podatku gruntowego. Suma ta powinna równać się sumie należności uwidocznionej w zestawieniu raportów dekadowych (pkt 1). Równocześnie na podstawie not sporządzonych w myśl p. 6 należy zapisać na przychód sumę równowartości zboża w gotówce, a mianowicie:

a) do dziennika przychodu i rozchodu i na właściwe rachunki sum komunalnych — kwoty przypadające gminom

i powiat. związkowi samorządowemu (na podstawie not wymienionych w pkt 6a i b),

b) do dziennika przychodu i rozchodu i na subkonto rachunku Nr 9 gr. B sum obrotowych p.n. „Wojewódzki Związek Samorządowy — udział w podatku gruntowym, pobranym w ziemiopłodach" — kwotę udziału należną temu Związkowi (na podstawie noty wym. w pkt 6c),

c) do dziennika wpłat i zwrotów podatku gruntowego oraz na założonych dla poszczególnych gmin kartach kontowych podatku gruntowego — dokonując jednocześnie przypisu—kwotę pozostałych udziałów i 3% na cele specjalne (na podstawie noty wym. w pkt 6d). Podział tej kwoty między Skarb Państwa, Samorz. Fundusz Wyrównaw. i Związek Samopomocy Chłopskiej następuje z końcem miesiąca łącznie z innymi wpływami, zapisanymi do tego dziennika. W przedziałce „uwagi" kart kontowych należy zaznaczyć, że wpłata nastąpiła w zbożu.

Do noty kasowej na rozchód sum depozytowych własnych dołącza urząd raporty wraz z ich zestawieniem (pkt 1), zestawienie nadesłane przez pow. pełn. rząd. do spr. pod. gr. (pkt 3) oraz zestawienie własne (pkt 5).

8) Ponieważ kwota ustalonej równowartości zboża w gotówce będzie zazwyczaj odmienna od kwoty przekazanej przez spółdzielnie za ziemiopłody, przeto różnicę jaka zachodzi między tymi kwotami zarachują urzędy skarbowe na podstawie własnej noty kasowej w sposób następujący:

a) jeżeli kwota zapisana na rozchód sum depozytowych (pkt 7) tj. obliczona za ziemiopłody wg cen dla producenta, jest wyższa od kwoty równowartości zboża w gotówce, ustalonej w trybie art. 7 ust. 3 dekretu o podatkach komunalnych, to nadwyżkę należy zarachować na przychód specjalnego rachunku sum obrotowych p. n. „Różnice cen ziemiopłodów przyjętych na podatek gruntowy";

b) w przypadku odwrotnym kwotę niedoboru należy zapisać na rozchód tego rachunku.

9) Wymieniony w pkt 8) rachunek sum obrotowych winien być co miesiąc wyrównywany. W związku z tym saldo dodatnie rachunku przelewać będą izby skarbowe do dnia 25 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły na rachunek żyrowy Ministerstwa Skarbu w N. B. P. Natomiast w przypadku powstania na rachunku salda ujemnego (gdy suma rozchodów przewyższa sumę przychodów) należy pomniejszyć (przez odpisanie) rozchody danego miesiąca o kwotę tego salda przenosząc ją równocześnie na subkonto rachunku rozchodowego Nr 6 gr. A sum obrotowych p.n. „Rozchody uskutecznione na rachunek Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu — różnice cen ziemiopłodów przyjętych na podatek gruntowy".

W dowodach przelewu względnie w przesyłanych do Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu zawiadomieniach wzór Nr 5 mają izby podawać jako tytuł wpłaty względnie wydatku „saldo rachunku różnicy cen ziemiopłodów przyjętych na podatek gruntowy z miesiąca . . . Do zawiadomień Nr 5 należy dołączać wykaz 5 R.

10) Z uwagi na obowiązek urzędów skarbowych przekazywania należnej związkom samorządowym równowartości udziałów podatku gruntowego pobranego w ziemiopłodach najpóźniej do dnia 25 następnego miesiąca po pobraniu — urzędy skarbowe dołożą wszelkich starań, by czynności przewidziane niniejszym zarządzeniem były terminowo wykonywane.

11) Określony tryb postępowania ma być stosowany do wpłat z tytułu podatku gruntowego w ziemiopłodach, pobranego przez punkty zsypu począwszy od dnia 1 lipca 1949 r.

Dyrektor Departamentu
A. Ivánka

(Znak Min. Sk. D. III. 5536/7/49).

---

173. Okólnik z dnia 16 lipca 1949 r.

w sprawie zwolnienia od obowiązku prowadzenia w roku 1949 kontroli ilościowej podatników prowadzących przedsiębiorstwa cukiernicze i cukierniczo-kawiarniane.

Nawiązując do okólnika z dnia 13 grudnia 1948 r. (znak Min. Sk. D. V. 5040/1/48) w sprawie zwolnienia od obowiązku prowadzenia w kontroli ilościowej podatników prowadzących przedsiębiorstwa cukiernicze (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 100, poz. 468) i w związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 7 maja 1949 r. o obowiązku prowadzenia ksiąg szczególnego typu przez podatników prowadzących przedsiębiorstwa cukiernicze i cukierniczo-kawiarniane (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 250) oraz w związku z okólnikiem z dnia 5 lipca 1949 r. (znak Min. Sk. D. V. 11945/1/49) w sprawie zaprowadzenia szczególnego typu ksiąg uproszczonych i podatkowych przez podatników prowadzących przedsiębiorstwa cukiernicze i cukierniczo-kawiarniane (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 24, poz. 158), Ministerstwo Skarbu zwalnia podatników, wyszczególnionych w §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 maja 1949 r. od obowiązku prowadzenia kontroli ilościowej w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 lipca 1949 r. określonej w § 5 rozporządzenia z dnia 31 października 1946 r. o księgach handlowych uproszczonych i podatkowych (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 65, poz. 365, z 1947 r. Nr 73, poz. 466 oraz z 1948 r. Nr 31,poz. 208).

Powyższe zwolnienie nie pozbawia władzy podatkowej prawa stosowania przepisów art. 89 ust. 2 dekretu o postępowaniu podatkowym w stosunku do podatników, co do których zostanie stwierdzone, iż obroty ich i dochody (albo tylko obroty lub tylko dochody) są znacznie niższe od zeznanego lub wynikającego z ksiąg handlowych przeciętnego obrotu lub dochodu innych podatników prowadzących przedsiębiorstwa cukiernicze lub cukierniczo-kawiarniane.

Zarządzenie niniejsze, podobnie jak i rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 7 maja 1949 r., dotyczy tylko podatników prowadzących cukiernie lub cukiernie-kawiarnie,—tj. takich przedsiębiorstw, które sprzedają na zewnątrz (na wynos), bądź do konsumcji na miejscu wyroby wyprodukowane w przeważającej części we własnej pracowni cukierniczej (cukiernie - ciastkarnie, tj. przedsiębiorstw wyrobu ciast, ciastek, tortów itp.) bez względu na to, czy obok tej sprzedaży podawania są przyjęte zwyczajowo przy konsumcji tychże wyrobów — napoje gorące i mrożone. Natomiast wspomniane rozporządzenie i niniejsze zarządzenie nie dotyczą podatników, prowadzących samoistne, nie związane z przedsiębiorstwem cukierniczym lub cukierniczo-kawiarnianym, przedsiębiorstwa pokrewne, jak czekoladziarnie, karmelarnie, lodziarnie, wyrobu wafli, pierników, marmelady itp., co do których w zakresie obowiązku prowadzenia ksiąg należy stosować ogólne zasady.

za Dyrektora Departamentu
R. Galster

(Znak Min. Sk. D. V. 13008/1/49).

---

174. Okólnik z dnia 19 lipca 1949 r.

w sprawie sporządzania wniosków o przyznawanie nagród za wykrycie przestępstw podatkowych.

Przy rozpoznawaniu przedstawianych przez Izby Skarbowe wniosków o przyznanie nagród za przyczynienie się do wykrycia przestępstw za naruszenie przepisów w zakresie podatków bezpośrednich Ministerstwo Skarbu stwierdziło następujące uchybienia:

1) wnioski o przyznanie nagród są przedstawiane po terminie przewidzianym w p. 9 zarządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 11 czerwca 1948 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 66, poz. 262);

2) wnioski te są opracowywane zbyt chaotycznie i nie zawierają dokładnego opisu stanu sprawy a w szczególności okoliczności, towarzyszących wykryciu przestępstwa, wskutek czego nie można się zorientować, kto i w jakim stopniu przyczynił się do wykrycia danego przestępstwa;

3) podana we wniosku o przyznanie nagrody data wykrycia przestępstwa często nie odpowiada dacie uwidocznionej w dołączonym do aktów sprawy protokóle;

4) nie zawsze podaje się, jaką kwotę podatku dodatkowo wymierzono na skutek wykrycia przestępstwa, czy wymiar ten jest prawomocny i czy domierzony podatek uiszczono; jak również, czy i jaką orzeczono grzywnę i ewentualnie na podstawie jakiego artykułu p.k.s. i czy orzeczenie karne uprawomocniło się;

5) nie uzasadnia się we wniosku przyczyny stopniowania nagrody, aczkolwiek z aktów sprawy wynika, że zasługi imaczy były różne;

6) zachodzą wypadki przedstawiania do nagrody osób, które wcale nie figurują w odnośnej rubryce protokółu karnego, jako biorący udział w wykryciu przestępstwa mimo, że akta sprawy nie zawierają danych do stwierdzenia na czym polegał ich udział w wykryciu przestępstwa i odwrotnie często nie są przedstawiane do nagrody te osoby, które sporządzały protokół bez podania powodów nieobjęcia ich wnioskiem;

7) przedstawia się do nagrody osoby, które prowadziły dochodzenia już po wykryciu przestępstwa, aczkolwiek tym osobom nagrody nie przysługują stosownie do § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 188);

8) niektóre Izby Skarbowe nie dołączają wniosków o przyznanie nagród, sporządzonych przez władze I inst., co jest niezgodne z pkt. 8 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 czerwca 1948 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 66, poz. 262).

Powyższe uchybienia powodują zwracanie wniosków do uzupełnienia, a co za tym idzie zwłokę w przyznawaniu nagród.

W celu zapobieżenia powtarzania się w przyszłości tych uchybień należy ściśle przestrzegać obowiązujące w tym zakresie przepisy.

Jednocześnie zaznacza się, że akta spraw karnych powinny być wyłączone z aktów wymiarowych i zszyte w oddzielnej teczce w chronologicznym porządku z ponumerowaniem kart oraz zaopatrzenie na ostatnim akcie w klauzulę, stwierdzającą ilość kart zawartych w teczce.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. I. 607/3/49).

---

175. Okólnik z dnia 20 lipca 1949 r.

w sprawie zaopatrywania się w obowiązujące instrukcje i druki z dziedziny gospodarki samochodowej.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości instytucjom i przedsiębiorstwom podległym i nadzorowanym przez Ministerstwo Skarbu, że Ministerstwo Komunikacji zleciło „Wydawnictwom Komunikacyjnym" (Warszawa, ul. Kazimierzowska Nr 52, telefon 400-60 do 64 wewn. 18), jako organowi wydawniczemu Ministerstwa Komunikacji, wydawanie i rozprowadzanie wszelkich instrukcji, przepisów i formularzy z dziedziny gospodarki samochodowej, które ukazały się względnie ukażą w Dzienniku Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych, jako zarządzenia Ministerstwa Komunikacji.

Prócz zaopatrzenia ze składnicy „Wydawnictw Komunikacyjnych" zostanie w niedługim czasie zorganizowane rozprowadzanie druków, przy Wydziałach Komunikacyjnych Urzędów wojewódzkich przez przedstawiciela „Wydawnictw Komunikacyjnych".

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. I. 357/438/49).

---

176. Okólnik z dnia 20 lipca 1949 r.

w sprawie odprowadzania nadmiarów kasowych przez urzędy skarbowe rewizyjne i celne do oddziałów Narodowego Banku Polskiego.

Celem ujednolicenia postępowania urzędów skarbowych, urzędów rewizyjnych i urzędów celnych przy odprowadzaniu nadmiarów kasowych do oddziałów Narodowego Banku Polskiego Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

1. Nadmiary pieniężne organ skarbowy będzie odprowadzać do właściwego oddziału N. B. P. w worku i składać do depozytu rzeczowego. Worek z depozytem ma być zaopatrzony w pieczęć lakową organu skarbowego, przyłożoną na chorągiewce z tektury lub zaopatrzony w plombę w taki sposób, aby bez naruszenia pieczęci lakowej lub plomby nie można usunąć zawartości worka. Gotówka składana do worka winna być ujęta w paczki w sposób przewidziany postanowieniami § 321 tymczasowej instrukcji organizacyjnej dla urzędów skarbowych oraz postanowieniami § 4 przepisów rachunkowo - kasowych dla władz i urzędów celnych. Do odprowadzania nadmiarów pieniężnych organ skarbowy będzie zaopatrywać się w omawiane na wstępie worki z właściwego terytorialnie oddziału N. B. P.

2. Przeliczanie przez oddział N. B. P. nadmiaru pieniężnego złożonego do depozytu rzeczowego winno nastąpić w terminie najpóźniej do 5-u dni od daty złożenia depozytu. Urząd odprowadzający nadmiary pieniężne ma prawo zastrzec sobie przeliczanie złożonego depozytu w obecności swego przedstawiciela. O terminie (dzień i godzina) przeliczania depozytu rzeczowego oddział N. B. P. obowiązany jest zawiadomić urząd w krótkiej drodze. W razie niezgłoszenia się przedstawiciela organu skarbowego w oznaczonej przez oddział N.B.P. godzinie, oddział tego Banku ma prawo dokonać przeliczenia nadmiaru bez udziału przedstawiciela urzędu.

3. Nadmiary pieniężne złożone czasowo do depozytu rzeczowego oddział N.B.P. zapisze na rachunek żyrowy właściwego organu skarbowego w dniu otrzymania tego nadmiaru w wysokości sumy zadeklarowanej przez urząd skarbowy. Nadmiary pieniężne odprowadzone do oddziału N.B.P. po godzinach kasowych banku — oddział zapisuje na rachunek żyrowy organu skarbowego w dniu następnym. W razie stwierdzenia przy przeliczaniu nadmiaru pieniężnego:

a) nadwyżki — oddział N.B.P. uznaje sumę tej nadwyżki rachunek żyrowy właściwego organu skarbowego, wydając na tę sumę potwierdzenie odbioru,

b) niedoboru kasowego bądź falsyfikatu—oddział N.B.P. obciąży sumą brakującą rachunek żyrowy właściwego organu skarbowego.

Równocześnie oddział N. B. P. oddaje lub przesyła urzędowi skarbowemu, który nadmiar kasowy wpłacił, opaskę z paczki banknotów. w której znaleziono różnicę (nadwyżkę lub niedobór).

4. Przesyłki wartościowe z nadmiarami pieniężnymi przez urzędy skarbowe znajdujące się poza siedzibą oddziału N. B. P. (destrukty i banknoty wycofane z obiegu) oddział N. B. P. przelicza nie później niż w terminie do dni 5-ciu od daty otrzymania przesyłki, uznając rachunek żyrowy właściwego organu skarbowego sumą ustaloną przy przeliczeniu.

5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1949 r.

Dyrektor Departamentu
A. Ivànka

(Znak Min. Sk. D. III. 4556/7/49).

---

177. Okólnik z dnia 20 lipca 1949 r.

o częściowej zmianie okólnika z dnia 31 marca 1949 r. w sprawie ustalenia norm kosztów uzyskania wynagrodzeń osób określonych w art. 4 ust. 1 pkt 2), ust. 2 i 3 ustawy o podatku od wynagrodzeń oraz odszkodowania za używane własne narzędzia pracy.

I.

W części III okólnika z dnia 31 marca 1949 r. w sprawie ustalenia norm kosztów uzyskania wynagrodzeń osób określonych w art. 4 ust. 1 pkt 2), ust. 2 i 3 ustawy o podatku od wynagrodzeń oraz odszkodowania za używane własne narzędzia pracy (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 11, poz. 59) Ministerstwo Skarbu zarządziło, aby władze podatkowe bez przeprowadzania dochodzeń przyjmowały jako udowodnione i potrącalne od wynagrodzenia odszkodowanie za własne narzędzia pracy używane przez określoną w tej części okólnika grupę pracowników artystycznych, będących w stosunku służbowym lub umowy o pracę, jeżeli to odszkodowanie zostało wykazane w wysokości nieprzekraczającej oznaczonego w okólniku odsetka uposażeń brutto. Ministerstwo Skarbu zastrzegło jednak, że „warunkiem potrącalności odszkodowania jest, aby pracownik na podstawie zbiorowej lub indywidualnej umowy o pracę obowiązany był całkowicie lub chociażby częściowo dostarczać i faktycznie dostarczał własne narzędzia pracy (kostiumy sceniczne, ubranie, instrumenty itp.").

Obecnie na wniosek Ministerstwa Kultury i Sztuki, Ministerstwo Skarbu uchyla powyższy warunek, polecając władzom podatkowym przyjmować jako udwodnione i potrącalne od wynagrodzenia wspomniane „odszkodowanie" cho-

ciążby zbiorowa lub indywidualna umowa o pracę wyraźnie nie przewidywała obowiązku dostarczania przez pracownika artystycznego własnych narzędzi pracy (kostiumów scenicznych, ubrań, instrumentów itp.) — szczególne bowiem właściwości pracy zawodu artystycznego uzasadniają, zgodnie ze stanowiskiem Ministerstwa Kultury i Sztuki, przyjęcie wniosku, że pracownicy artystyczni, wykonując swą działalność, z reguły w mniejszym lub większym stopniu posiadają własne narzędzia pracy.

II.

Wobec wątpliwości nasuwających się przy stosowaniu okólnika kogo z pracowników artystycznych należy uważać za solistę (solistkę) Ministerstwo Skarbu, zgodnie ze stanowiskiem Ministerstwa Kultury i Sztuki wyjaśnia, że za istotne w tym względzie kryterium należy przyjąć uzdolnienie do samodzielnego wykonywania dzieła lub wyodrębniającej się partii tegoż, i to niezależnie od tego, czy w danym okresie wypłaty wynagrodzenia pracownik artystyczny występuje samodzielnie (solo) czy też w zespole. Ustalenie jednak wspomnianego kryterium uzdolnienia mogłoby władzom podatkowym nastręczać w praktyce pewne trudności, dlatego też, celem zachowania jednolitości w ustalaniu pojęcia solisty, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby władze podatkowe opierały się w tym względzie na poświadczeniach wydawanych przez Związek Zawodowy Artystów Scen Polskich (Z. Z. A. S. P.). — Poświadczenia te, określające charakter pracy danego artysty, powinny stwierdzać, że dany artysta zaliczony został do kategorii solistów z uwagi na jego uzdolnienie do samodzielnego wykonywania dzieła lub wyodrębniającej się partii tegoż.

III.

Pojęcie artysty scenicznego obejmuje także i artystę baletu.

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

(Znak Min. Sk. D. V. 8164/4/49).

178. Okólnik z dnia 23 lipca 1949 r.

w sprawie udzielania stronom informacyj w krótkiej drodze (telefonicznie).

Ministerstwo Skarbu zarządza, aby interesanci, zwracający się w drodze telefonicznej do władz, urzędów i instytucyj podległych lub nadzorowanych, z żądaniem udzielenia im informacyj w interesujących ich sprawach, — byli natychmiast (telefonicznie) informowani przez wyznaczonych w tym celu odpowiedzialnych pracowników, którzy obowiązani są w granicach dopuszczalnych służyć interesantom radą i pomocą, o ile informacji takich nie uznano za poufne, lub gdy utrzymanie ich w tajemnicy wymaga dobro publiczne, albo inne względy służbowe.

W sprawach natomiast bardziej skomplikowanych, merytoryczne załatwienie których uzależnione jest od uzyskania od władz przełożonych właściwej interpretacji odnośnych przepisów prawnych, interesantów należy informować możliwie w jak najkrótszej drodze, zaraz po uzyskaniu wiążących rozstrzygnięć w tych sprawach.

za Dyrektora Departamentu
T. Zaorski
Naczelnik Wydziału

(Znak Min. Sk. D. I. 27/71/49).

KOMUNIKAT

Podaje się do wiadomości, że dotychczasowa siedziba Głównego Inspektoratu Ochrony Skarbowej została przeniesiona na ulicę Nowy Świat 69.

Na razie Główny Inspektorat Ochrony Skarbowej używa następujących aparatów telefonicznych:

Wydział 1 — 885-46.
„ 2 — 885-08.
„ 3 — 826-25.
„ 4 — 886-44.

Pozycja 178

Komunikat i ogłoszenia

Komunikat.

Ogłoszenia o unieważnieniu legitymacyj urzędowych.

Objaśnienie znaków:

OrOs	—	dział organizacyjny i osobowy
GB	—	„ gospodarczy i budżetowy resortu
KS	—	„ karny skarbowy
OSk	—	„ Ochrony Skarbowej
OK	—	„ obrotu pieniężnego i kredytu
B	—	„ budżetowy
K	—	„ finansów i podatków komunalnych
RK	—	„ rachunkowo-kasowy
C	—	„ ceł
ZPP	—	„ zobowiązań i postępowania podatkowego
POD	—	„ podatków: obrotowego i dochodowego
PW	—	„ podatku od wynagrodzeń
MOSk	—	„ podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P	—	„ innych podatków bezpośrednich
EA	—	„ egzekucji administracyjnej
SNP	—	„ specjalnego nadzoru podatkowego
M	—	„ monopolów
U	—	„ ubezpieczeń
Sp	—	„ spółdzielczości
L	—	„ likwidacyjny
R	—	„ różnych
Z	—	zarządzenie
I	—	instrukcja
O	—	okólnik
Ob	—	obwieszczenie
Uch	—	uchwała
Rp	—	rozporządzenie
Reg	—	regulamin
Kom	—	komunikat

Poz.	TREŚĆ		Data	Znak	UrUs	GB	KS	OSk	OK	B	K	RK	C	ZPP	POD	PW	MOSk	P	EA	SNP	M	U	Sp	L	R
168	W sprawie zwolnienia uczestników funduszu A — S. F. O. od obowiązku składania odpisów deklaracyj na zaliczkę miesięczną podatku dochodowego.	O	7 VII. 1949 r.	D. II. 8290/9/49											X										
169	W sprawie uchylenia okólnika z dnia 1 sierpnia 1947 r. L. D. V. 6949/1/47 w sprawie księgowania ceny zakupu towarów importowanych.	O	8 VII. 1949 r.	D. V. 11907/1/49										X											
170	W sprawie opodatkowania ekstraktu piwnego.	O	9 VII. 1949 r.	D. VI. 5763/3/49											X										
171	W sprawie wyjaśnienia wątpliwości nasuwających się przy interpretacji niektórych przepisów ustawy o podatku od wynagrodzeń oraz rozporządzenia Ministra Skarbu w sprawie wykonania tej ustawy.	O	11 VII. 1949 r.	D. V. 8210/4/49												X									
172	W sprawie zarachowywania wpłat za przyjęte na podatek gruntowy ziemiopłody i przekazywania uprawnionym instytucjom równowartości gotówkowej tego podatku pobranego w ziemiopłodach.	O	16 VII. 1949 r.	D. III. 5536/7/49							X	X													
173	W sprawie zwolnienia od obowiązku prowadzenia w 1949 r. kontroli ilościowej podatników prowadzących przedsiębiorstwa cukiernicze i cukierniczo-kawiarniane.	O	16 VII. 1949 r.	D. V. 13008/1/49										X											
174	W sprawie sporządzania wniosków o przyznawanie nagród za wykrycie przestępstw podatkowych.	O	19 VII. 1949 r.	D. I. 607/3/49			X																		
175	W sprawie zaopatrywania się w obowiązujące instrukcje i druki z dziedziny gospodarki samochodowej.	O	20 VII. 1949 r.	D. I. 357/438/49		X																			
176	W sprawie odprowadzania nadmiarów kasowych przez urzędy skarbowe, rewizyjne i celne do oddziałów Narodowego Banku Polskiego.	O	20 VII. 1949 r.	D. III. 4556/7/49								X													
177	W sprawie częściowej zmiany okólnika z dnia 31 marca 1949 r. w sprawie ustalenia norm kosztów uzyskania wynagrodzeń osób określonych w art. 4 ust. 1 pkt 2), ust. 2 i 3 ustawy o podatku od wynagrodzeń oraz odszkodowania za używane własne narzędzia pracy.	O	20 VII. 1949 r.	D. V. 8164/4/49												X									
178	W sprawie udzielania stronom informacyj w krótkiej drodze (telefonicznie).	O	23 VII. 1949 r.	D. I. 27/71/49	X																				

OGŁOSZENIA
o unieważnieniu legitymacyj urzędowych.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 262 wydaną przez Izbę Skarbową w Krakowie dla ob. Teichnera Emila.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 1653 wydaną przez Izbę Skarbową w Lublinie dla ob. Makowieckiego Eugeniusza.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 143 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Bielańskiego Aleksandra.

Unieważnia się skradzioną legitymację emerytalną Nr 1592 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Krajewskiego emer. maj. W.P.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 31 wydaną przez Okręgowy Urząd Likwidacyjny w Katowicach dla ob. Kozłowskiej Heleny.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 12 wydaną przez Izbę Skarbową w Bydgoszczy dla ob. Sikorskiej Anny.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 624 wydaną przez Izbę Skarbową w Warszawie dla ob. Gniewkowskiej Irmgardy.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 583 wydaną przez Izbę Skarbową w Warszawie dla ob. Rykały Tadeusza.

Unieważnia się skradzioną legitymację emerytalną Nr 17202 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Goszczyńskiego Antoniego.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 4345 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Adamskiej Józefy.

Unieważnia się skradzioną legitymację emerytalną Nr 10216 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Łuczyńskiej Jadwigi.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 11661 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Sołtysowej Zofii.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 47 wydaną przez Izbę Skarbową w Krakowie dla ob. Lekkiego Jana.

Cena zł 60

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Warunki prenumeraty i ogłoszeń.

Prenumerata płatna jest zgóry i przyjmuje się na okresy 1949 r. Należność z tytułu prenumeraty wynosi rocznie — zł 2.400; półrocznie — zł 1.300; kwartalnie — zł 700; miesięcznie zł 300.

Komplety lub poszczególne egzemplarze Dziennika Urzędowego z lat ubiegłych, oraz z okresu poprzedzającego wpłatę prenumeraty, mogą być zamawiane w miarę posiadanego zapasu po cenach sprzedażnych poszczególnych egzemplarzy, z wyjątkiem egzemplarzy za 1945 r., które są całkowicie wyczerpane.

Komplet za 1946 r. wg. cen jednostkowych wynosi zł 3.542
„ za 1948 r. „ „ „ „ „ 4.356

Wszelkie należności z tego tytułu należy wpłacać na konto czekowe administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w P. K. O. Nr I - 4428, podając na odcinku dowodu wpłaty, w sposób czytelny; cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, dokładny adres oraz okres czasu, którego wpłata dotyczy. Wysyłka zamawianych egzemplarzy dokonywana jest po otrzymaniu pełnej należności.

Od 1 stycznia 1949 r. wysyłka egzemplarzy Dziennika Urzędowego Min. Skarbu dokonywana jest listami poleconymi. Reklamacje w sprawie nieotrzymania poszczególnych numerów należy kierować bezpośrednio pod adresem administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, w terminie miesięcznym od daty wydania reklamowanego numeru. Wszelkie późniejsze reklamacje nie będą uwzględniane i ponowne wysłanie brakujących numerów nastąpić może po uprzednim wpłaceniu należności na powyższe konto czekowe w P. K. O., wg. ceny jednostkowej za poszczególne egzemplarze.

Należność za ogłoszenie o zagubieniu lub skradzeniu legitymacji urzędowej pobierana jest w kwocie ryczałtowej zł 600 — która obliczona jest wraz z należnością za numer dowodowy. Zgłoszenia należy przesyłać drogą służbową do Administracji Dziennika Urzędowego w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, po uprzednim wpłaceniu należności w pełnej wysokości na powyższe konto czekowe w P. K. O.

Cena wszystkich innych ogłoszeń wynosi zł 90 — za jeden mm szerokości jednej szpalty.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.